Temps Ordinari - Segon diumenge

Per SilvestreF el dl., 11/01/2021 - 11:30

1Sm 3,3b-10.19
1Co 6,13c-15a.17-20
Jn 1,35-42

Després del Baptisme de Jesús, que vam celebrar diumenge passat, Jesús comença la seva 'vida pública'. Ha crescut en la consciència de la seva relació amb Déu Pare i de la seva missió lligada al Regnat de Déu en les persones i en el Poble. Ara, anirà buscant de fer Comunitat i de desvetllar i desbloquejar aquest Regne: com procedir?

Nosaltres podríem fer-nos un plantejament semblant: considerar l'any que tot just estrenem com un recomençar la nostra vida quotidiana, dins de la situació excepcional de pandèmia en què estem immersos. Potser durant el Temps de Nadal hem pogut renovar i actualitzar el sentit de la nostra vida des de la fe: obrir-nos, acollir, deixar-nos acollir..., compartir, ajudar, servir, confiar amb infantesa espiritual, comprometre'ns i treballar segons les nostres possibilitats, amb l'ajut de Déu i dels germans i germanes...

Amb quin esperit, amb quina actitud, amb quina disposició encaro l'any nou que tinc pel davant? Amb esperança? Amb alguna clau o focus particular? En el temps de Nadal m'ha donat el Senyor alguna llum en particular? He descobert quin repte principal he d'atendre o quina dificultat concreta he de treballar?

La Paraula de Déu d'avui ens suggereix algunes pistes per a enfocar les preguntes anteriors.

El relat de Samuel i Elí ens parla, entre d'altres coses, de disponibilitat, de prestesa a respondre a la crida, malgrat encara no sapiguem comprendre molt bé el Senyor ni reconèixer la seva presència. Ens parla d'un cor que no està massa pendent de si mateix, sinó obert i en estat de recerca. A l'evangeli, uns deixebles de Joan cercaven el sentit per a la seva vida, el seu Nord, el seu 'centre'. Joan els ho indica «Mireu l'anyell de Déu». Com Samuel, també es trobaven en estat de recerca. Em trobo en situació d'estancament o d'obertura i de recerca?

El que Joan els indica és molt profund: "mireu aquell que dóna la vida pel Poble, aquell que es carrega damunt seu el pecat del Poble, mireu el Servent de qui parla Isaïes..., mireu el Messies, l'Ungit". La crida, la proposta que Déu ens fa, és de cercar i seguir aquest Jesús, de deixar-nos trobar per Ell. I aquest camí passa per ser per als altres, per passar fent el bé, ser 'ex-cèntrics', no ser auto-centrats, estimar. Les oblacions i sacrificis a què se'ns convida són l'ofrena, el lliurament, l'abandó confiat d'un mateix, d'una mateixa. Sant Pau ho diu semblantment en un altre context i d'una altra manera: "No sabeu que els vostres cossos són el santuari de l'Esperit Sant que heu rebut de Déu i que resideix en vosaltres? No sabeu que no sou vostres?" Visc aquesta realitat? Visc amb aquest esperit? Ho desitjo? Ho demano? Visc així les situacions que em forcen al despreniment contra el meu desig i voler?

Jesús els pregunta: «Què voleu?». Ells li digueren: «on us allotgeu?». Jesús els respon: «Veniu i ho veureu». Ells hi anaren, veieren on s'allotjava i es quedaren amb ell aquell dia. "Es quedaren amb ell aquell dia". Això ens parla d'experiència personal directa, d'escolta, d'acolliment, de pregària, de comunicació, de diàleg, de grup, de comunitat. En tinc cura d'aquests aspectes? Hauria de 'posar-me les piles' en algun especialment?

Per fi, retornem a Samuel i Elí. El relat ens parla d'acompanyament espiritual. Una persona que porta una trajectòria en el camí de la fe, amb experiència de la vida, amb força coneixement propi, vetlla per, té cura, orienta, interpel·la, etc. a una altra a qui coneix i per a qui vol el millor, desinteressadament. Em deixo ajudar? Sóc capaç de demanar ajuda amb senzillesa? Em deixo acompanyar? Em cal encetar o reprendre un acompanyament? Podria jo fer aquest servei eclesial?

Que el Senyor ens concedeixi de romandre oberts i obertes, en recerca, compartint el que som i el que tenim, estimant com Ell ens ha estimat.

ETIQUETES
COMENÇAR RECERCA DISPONIBILITAT OBERTURA ACOMPANYAMENT